

Peronul cu îngerî

Liliana Trif & Ioan Grigoraş

„Doamne, ai dat aripi îngerilor ca să fie mereu departe.”

Valeriu Butulescu

- Peste pământ se-aşterne o pătură de smoală,
Nici iarna nu mai este ce-a fost când eram prunci,
Acoperiţi de teamă, c-o umbră colosală,
Recomandăm prudenţa... Îmi amintesc, atunci,

Peroanele iubirii, din halta fără nume,
Erau atât de pline c-abia puteai paşi
Printre atâţia îngerî veniţi din altă lume...
Nu m-am gândit vreodată că nu te voi găsi

La capătul acesta de linie. De-o viaţă
Refac traseul care nu duce nicăieri,
Gândindu-mă că mâine e prima dimineaţă
Când ţi-o tâşni lumina din umerii apteri.

- Pământul din contraste şi-a făurit povestea,
În iarnă-i primăvară, iar vara e de foc,
Pe la fereastra nopţii, desculţă umblă vestea,
Că-n staţii pasagerii abia-şi mai află loc.

E-aglomerată gara, iar trenuri vin şi pleacă
Spre destinaţii stranii. Oftez, dar mă complac
Să caut o lumină sub mantia opacă
Şi sorb din amintire un strop de coniac,

Când lumea mi se pare la fel de nefirească...
Nu-s între noi distanţe şi nici apropieri,
Pe-acest peron cu îngerî cândva or să ne crească
Aripile iubirii din umerii apteri.

Liliana Trif & Ioan Grigoraş